

демон”. Така еднаквата предикация раздвоява антитезата на един оксиморон (дишащ пламъци ангел) и на една тавтология (дишащ пламъци демон)¹.

Разбира се, двойствеността и двоичността съвсем не са заварен инструментариум на диалектиката. В случая на антитезите остава да служат на реторика, призвана да произведе синтаксис, чрез който едно-и-същото с бавни тласъци се спуска върху света, мимикрирайки ритмично по текстовия си път чрез назовавания на обратното, единствено за да може на процеса да му остане логическа платформа за постъпателност и да се осигури чрез нея самата поява и проява на текст сред пламъците.

И така, предикатът, по Платоновски взет “сам за себе си”, управлява нещата и потушава не само антитетиката на субектите, но и въобще всеки субект, за да се открие и уголеми до Кръстевата формулировка за “само един образ”, който е в състояние да покрие сюжетите на живееенето, творението; на *майчината любов*, на *отказа от серафическата вяра*; горенето е и самото *богоборчество*: “И ето ме - сред пъкъла, и ето ме - сред пламък” (“Покаяние”), само че патосът на *боготърсачеството* на евреите има същите предикации. Като горене, освен всичко изредено, се мисли и самата *природа* - “и аз горя сред пламъците нежни” (“Самота”). Дори търсената от Яворов “Една дума” е “и тъмнина и плам... тя огнена пронизва тъмнината”. Вижда се че пламъкът и производните му огън, дим, задух, зной обгръща не само формалните противоположности, но и другостите, които не са обхванати от антитетични двойки. Т.е. предикацията надхвърля плътността на антитезите, тя се разпростира и обхваща и небинарно разположена понятийност. *Едного*, което обхваща антитетичното, но съвсем не само антитетичното, а и всяко нещо, - може да се разчете в два Яворови стиха: “Аз чувствам единосъщата потайна цел/ на святост и позор, на всеки земен дел” (“Аз сам не съм”).

У Яворов пламъкът и производните му е почти винаги опози-

1. В текста вероятно се крие още една подобна двойка: “Душата на ангел” е тавтология в стриктно теологически смисъл; ангелът не може да *има* душа; той е душа, доколкото и ангел, и душа са само нематериални превъплъщения на светлината “божия дух” (вж. М. Кирова. Сънят на медуза. Към психоанализа на българската литература. С., 1995 г., стр. 158. По аналогия можем да допуснем, че “душата на демон” пък е теологически оксиморон.